

Sygn. akt VII U 1004/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016 r. w Warszawie

sprawy T. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę (wyrównanie) emerytury

na skutek odwołania T. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 23 marca 2016 r. znak: (...) i z dnia 5 maja 2016 r. (...)

oddala odwołanie od obydwu decyzji

UZASADNIENIE

T. D. w dniu 22 czerwca 2016 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 23 marca 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...). Ubezpieczony wniósł o uwzględnienie odwołania, zmianę zaskarżonej decyzji oraz orzeczenie o wypłacie emerytury od dnia 4 stycznia 2015 r. (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 lipca 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że z akt sprawy wynika, iż składając wniosek o emeryturę, odwołujący pozostawał w stosunku pracy do dnia 4 kwietnia 2016 r. Zatem w ocenie Oddziału przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 4 stycznia 2015 r. na mocy decyzji z dnia 23 marca 2016 r. podlegało zawieszeniu i wstrzymaniu wypłaty (k. 6 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. D. w dniu 17 listopada 2014 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę. Odwołujący na dzień 17 listopada 2014 r. pozostawał w stosunku zatrudnienia ze spółką (...) (k. 1 i 7 a. e.).

Organ rentowy wydając decyzją z dnia 23 grudnia 2014 r. oraz z dnia 4 marca 2015 r., znak: (...) odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych (k. 69 i 93 a. e.).

Ubezpieczony złożył odwołanie do tutejszego Sądu od powyższych decyzji organu rentowego, czym zainicjował postępowanie sądowe (k. 75-79 a. e.).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w dniu 2 lutego 2016 r. wydał wyrok zmieniający zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 4 stycznia 2015 r. (k. 173 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wykonując wyrok tutejszego Sądu z dnia 2 lutego 2016 r. zaskarżoną decyzją z dnia 23 marca 2016 r., znak: (...), przyznał ubezpieczonemu emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 4 stycznia 2015 r. Organ rentowy podniósł, że prawo do pobierania emerytury podlega zawieszeniu, gdyż odwołujący kontynuuje zatrudnienie. Oddział wskazał, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć świadectwo pracy potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (k. 186 a. e.).

W dniu 12 kwietnia 2016 r. odwołujący złożył do organu rentowego wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego. Do wniosku zostało dołączone świadectwo pracy z dnia 6 kwietnia 2016 r., zgodnie z którym T. D. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. Sp. K. z siedzibą w W. w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 4 kwietnia 2016 r. (k. 192-194 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. zaskarżoną decyzją z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...) ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury wnioskodawcy od dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (k. 195 a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym, Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. 23 marca 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Kwestią sporną niniejszego postępowania było ustalenie, czy odwołujący ma prawo do wypłaty świadczenia emerytalnego w spornym okresie czasu od dnia 4 stycznia 2015 r. do dnia 31 marca 2015 r.

W rozumieniu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 j. t.) zwanej dalej „ustawą” prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa.

Sąd zważył, że w niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt wynikający

ze świadectwa pracy, zgodnie z którym odwołujący był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. Sp. K. z siedzibą w W. w okresie od dnia

1 stycznia 2014 r. do dnia 4 kwietnia 2016 r. Zatem w myśl obowiązujących przepisów prawa, ubezpieczony nie był upoważniony do pobierania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w trakcie trwania stosunku pracy. W świetle poglądu wyrażonego przez Sąd Apelacyjny, „aby organ rentowy mógł zawiesić prawo do emerytury w związku z kontynuowaniem stosunku pracy na podstawie art. 103a u.e.r.f.u.s., zgodnie z którym wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa, to wcześniej prawo to musi ustalić, a więc

po stronie ubezpieczonego musi powstać prawo do emerytury i jej wypłaty.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt III AUa 1162/15) Sąd zważył, że organ rentowy ustalił odwołującemu prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych na mocy decyzji z dnia 23 marca 2016 r. w oparciu o prawomocny wyrok tutejszego Sądu z dnia 2 lutego 2016 r. Zdaniem Sądu powstały okoliczności, dla których przedmiotowe świadczenie musiało zostać zawieszona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnieniu decyzji pouczył stronę

o możliwości podjęcia wypłaty emerytury. „Przepis art. 103a u.e.r.f.u.s. ma zastosowanie do wszystkich emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2011 r. i przed dniem 8 stycznia 2009 r. Prawo wynikające z art. 103a powinno być też jednakowo stosowane do wszystkich emerytów, także tych, którzy nabyli prawo do emerytury decyzją organu rentowego w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku, jak i tych, którzy nabyli prawo do emerytury wyrokiem sądu, bez względu na to, w jakim czasie postępowanie sądowe zostało zakończone. Jeżeli wnioskodawca podjął decyzję o kontynuowaniu zatrudnienia

w chwili złożenia wniosku o emeryturę, to musiał się liczyć z faktem, że pomimo korzystnej decyzji o przyznaniu prawa do emerytury do wypłaty emerytury dojść nie może z powodu kontynuowania zatrudnienia. W sytuacji, gdyby wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy,

to niewątpliwie uzyskałby prawo do wypłaty emerytury od wcześniejszej daty. Nie ma jednak podstawy do ustalenia prawa do wypłaty emerytury w sytuacji kontynuowania zatrudnienia

za okres kiedy toczyło się postępowanie w sądzie, bo wówczas stawałoby to wnioskodawcę w korzystniejszej sytuacji od innych emerytów, a prawo nie może godzić w konstytucyjną zasadę równości wobec prawa.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt III AUa 457/15)

Zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3.

W świetle art. 135 ust. 1 ustawy, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2.

Wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego został złożony przez odwołującego w dniu 13 kwietnia 2016 r. W związku z tym Sąd zważył, że organ rentowy prawidłowo ustalił prawo do wypłaty wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek wraz ze świadectwem pracy, zgodnie z którym ustalił stosunek pracy odwołującego z ostatnim pracodawcą.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)